

'Wat bezielt zo'n man?'

Deze brandende vraag, die ik opving tijdens de Oranjesborrel, ging duidelijk over de diepere roerselen, die de nieuwe eigenaar hadden bewogen Villa Cécile (Parkweg 16) van de Franse school te kopen om er zelf met zijn gezin in te gaan wonen. Het antwoord op die vraag liet ook mij niet onverschillig. Zo kwam het dat ik op een mooie zomeravond, comfortabel zittend in een rieten tuinstoel, voorzien van blocnote, ballpoint en een goed glas wijn het volgende over deze opmerkelijke gebeurtenis in onze wijk kon optekenen:

'Eigenlijk was ik helemaal niet van plan te verhuizen, toen mijn jongste broer en kantoorgenoot Thijs in het voorjaar van 1993 mijn kamer binnenliep met een foto, een plattegrond en een kadastrale kaart van het pand Parkweg 16. Hij vertelde erbij, dat hij één van de drie partijen was, die er een bod op zouden mogen uitbrengen, maar dat hij zelf niet geïnteresseerd was.

Ik vond het huis er wel aardig uit zien. Een afspraak met de conciërge was gauw gemaakt. Hoewel ik nogal wat gewend ben - ik had al eerder enkele huizen gerestaureerd - ben ik toch wel erg geschrokken van de staat, waarin het pand verkeerde. Desondanks bleek ook mijn vrouw nogal enthousiast te zijn over het huis. Nadat we er nog eens rustig een nachtje over geslapen hadden, besloten we voluit mee te doen met de inschrijving. Het geluk was met ons. Het huis werd ons in mei 1993 gegund. Pas in juli 1994 zou de overdracht plaats vinden. We hadden dus ruim een jaar om de restauratie en alles wat daarmee samenhangt voor te bereiden. Ook het bestek heb ik zelf geschreven.

Omdat we intussen ons eigen huis hadden kunnen verkopen, hadden we na de overdracht tot aan de verhuizing krap 4½ maand over. Op 1 augustus 1994 waren we zo ver, dat de aannemer kon beginnen. De eerste twee weken had hij nodig om het huis 'verbouwingsrijp' te maken en tien containers met sloopmateriaal en achtergelaten rommel af te voeren. De restauratie en verbouwing moesten in drie maanden worden opgeleverd. Het was de bedoeling alles terug te brengen naar de toestand, waarin het huis zich bij de bouw in 1907 bevond. Gelukkig was het huis in alle jaren dat

het als school in gebruik was, nergens zo ingrijpend verbouwd, dat dat niet meer mogelijk was. Binnen het bestaande concept hebben we natuurlijk wel de keuken aangepast aan de hedendaagse stand van de techniek, net als het sanitair en het elektrisch systeem. De centrale verwarming is helemaal nagekeken en waar nodig ook vernieuwd. Bij al het werk, dat gedaan moest worden, hadden we een aantal meevallers. Zo kon het oude parket, dat een degelijke Duitse firma op 4 april 1908 had geleverd nog helemaal worden gerestaureerd. Dat bespaarde ons de aanleg van een fors aantal vierkante meters nieuw parket. Verrassend was ook, dat in twee van de kamers beneden achter een betimmering een prachtige marmeren schouw te voorschijn kwam, in één kamer zelfs compleet met vuurkorfje, bodemplaat, tang en pook. Daarentegen was de badkamer op de eerste etage ernstig beschadigd. De badkamer motieven die doen denken aan de tableaux van de bekende schilder Alma Tadema waren redelijk goed bewaard, maar ik kwam wel 14 m² tegels tekort van een soort, dat allang niet meer in de handel is. Dat de badkamer tenslotte toch nog hersteld werd in zijn oude glorie, heb ik te danken aan de vasthoudendheid en deskundigheid van de firma Tichelaar in Makkum. Het namaken van de oorspronkelijke tegels bleek ook voor Tichelaar geen eenvoudige

zaak, meer iets om de reputatie van het bedrijf hoog te houden dan een winstgevend project. Daarbij kwam het goed uit, dat de glas-in-lood restaurateur voor het maken van de geëtste - eigenlijk gezandstraalde - ramen in de badkamer beschikte over bijpassende motieven van vier muzen, naar ontwerp van de Tsjech Alphonse Mucha, die in dezelfde stijl werkte als Alma Tadema. Het herstel van het glas-in-lood in de rest van het huis bleek heel wat eenvoudiger op te lossen. De ontbrekende ramen konden bijgemaakt worden in het glastelier OudRijswijk.

Van de grote tuin naast het huis was nauwelijks meer over dan een zanderig trapveldje. Voor de herinrichting vond ik de nodige inspiratie bij de bekende tuinarchitect Springer. Hierdoor is de tuin rond het huis nu 'formeel' ingericht en aan de buitenkant een beetje parkachtig. Je ziet het er niet van af, maar er zijn 150 nieuwe bomen en heesters ingegaan plus 1050 buxusplantjes. Voor de bestrating heb ik in hoofdzaak gebruik kunnen maken van een partij 'Coreo bricks', een steensoort waarmee nog tot ver in deze eeuw veel straten in Den Haag en Scheveningen geplaveid waren. Het sluitstuk hier vormde - ook letterlijk - het hekwerk aan de straatzijde, dat door de siersmeden Donker van Heel en Marinus werd gemaakt. In de drie maanden, dat het werk geklaard moest worden, waren er dagen,

Mr. Ton Vermeulen bij het huis, dat hij met zoveel zorg restaureerde, Villa Cécile (Parkweg 16) (Foto Theo Meijer)

dat er 40 man rondliepen, waarbij de coördinatie in handen was van aannemer Heijbouw. Omdat ik zelf de bouwdirectie voerde, was ik ook 2 à 3 keer per dag op de bouw te vinden. Het was

een boeiende, maar enerverende tijd. Ik ben blij dat het nu allemaal achter de rug is en wij hier met ons gezin elke dag weer kunnen genieten van het resultaat. Het is prettig wonen in het Van Stolk-

---

park', zo besloot Mr. Ton Vermeulen zijn relaas.

Ton Landheer